

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng Chủ nhật ngày 10/07/2022.

*****

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 941

“GIỚI GIÚP CHÚNG TA ĐƯỢC ĐỊNH, KHAI HUỆ”

Trong tu thiện, giữ Giới thì tu thiện chỉ giúp chúng ta được phước, giữ giới mới giúp tâm chúng ta được Định. Mục đích của hai phương diện này hoàn toàn khác nhau. Thí dụ, trong Mười Thiện cũng có **“không sát sanh, không trộm cắp, không tà dâm, không vọng ngữ”** nhưng đó chỉ là tu thiện. Trong Năm Giới cũng có **“không sát sanh, không trộm cắp, không tà dâm, không vọng ngữ”** nhưng mục tiêu của Giới là được Định. Tên gọi giống nhau nhưng cảnh giới trong tu học hoàn toàn khác nhau. Cho nên chúng ta phải hiểu cho rõ ràng: Mười Thiện chỉ là tu thiện, chỉ được phước. Giữ Giới mới được Định. Giới xuất phát từ nơi tâm của chúng ta. Chúng ta phải dùng tâm Chân Thành để phụng trì Giới luật.

Phật đã nói một cách rõ ràng về tiêu chuẩn của thiện và ác. Điều gì tương ứng với tự tánh là chân thiện. Điều gì trái nghịch với tự tánh là ác, không phải là thiện. Tự tánh là Chân Thành, Thanh Tịnh, Bình Đẳng, Chánh Giác, Từ Bi.

Chúng ta dựa vào tiêu chuẩn này để biết rõ mình đang làm thiện hay đang làm ác. Chúng ta có thể dễ dàng nhận ra điều này. Có nhiều người thế gian khi làm việc thiện không phải vì việc tốt mà làm thiện. Họ vì mong cầu mà làm, vì đang vọng lợi dưỡng mà làm, rất phức tạp.

Hòa Thượng nói: **“Ngài Tăng Quốc Phiên nói: “Nhất niệm bất sanh”**. Việc gì thật tốt cho chúng sanh thì chúng ta làm, chúng ta làm nhưng không hề khởi ý niệm. Chỉ cần chúng ta khởi ý niệm muốn thể hiện, chứng minh cho mọi người biết năng lực của chúng ta thì đã sai rồi. Cho nên chúng ta phải phân biệt cho rõ ràng việc mình đang làm là chân thiện hay giả thiện. Việc tương ứng với tự tánh là chân thiện, Việc tương ứng với tập tánh là giả thiện. **“Tập tánh”** là tập khí phiền não. Rất nhiều người làm thiện vì **“tự tư tự lợi”**, vì **“danh vọng lợi dưỡng”**, vì **“năm dục sáu trần”**, vì **“tham sân si mạn”**. Không có người nói ra tiêu chuẩn thiện ác. Chỉ có Hòa Thượng rất nhiều lần nói một cách rõ ràng thì chúng ta mới nhận ra, nếu không thì chúng ta cũng mù mờ như mọi người.

Hòa Thượng nói: **“Thực tế mà nói, tiêu chuẩn chân thật thiện ác mà Phật pháp đã nói là quá cao. Tiêu chuẩn này cao đến mức chúng ta không biết phải nên bắt đầu từ đâu. Tiêu chuẩn rất cao, bắt tay vào thực hiện chân thật là khó nhưng ở trong pháp môn niệm Phật thì dễ bởi vì pháp môn này**

của chúng ta chủ trương là trì danh niệm Phật, giữ chặt câu “A Di Đà Phật” trong tâm chúng ta. Câu Phật hiệu này chính là danh hiệu của tánh đức. Niệm một câu “A Di Đà Phật” bắt đầu từ nơi tự tánh của chúng ta. Khi chúng ta toàn nhiếp được tâm thì chính là tự tánh. Thế nhưng quá ít người niệm Phật chân thật biết được điều này”.

Người ta cứ vọng cầu đi làm việc thiện, vọng cầu đi làm việc tốt. Nếu cưỡng cầu mà làm thì sai. Tùy duyên mà làm thì mới đúng. Có nghĩa là việc đến thì chúng ta làm, làm xong rồi thì trong ta không lưu lại điều gì. Khi không có việc gì làm để lợi ích chúng sanh thì chúng ta giữ chặt câu “A Di Đà Phật”, không để phiền não vọng tưởng không chế chúng ta.

Hòa Thượng nói: *“Pháp môn niệm Phật này mỗi câu Phật hiệu đều tương ứng với tự tánh. Do đây có thể biết: Niệm Phật là thiện trong tất cả các thiện. Không có một việc thiện nào có thể sánh bằng việc thiện này!”*

Chân thật đúng như người xưa nói: *“Chỉ w chí thiện”*. Dùng tâm Thanh Tịnh để niệm “A Di Đà Phật” là *“chỉ w chí thiện”*. Nếu chúng ta dùng tâm hư danh để làm việc thiện thì đó không phải là thiện. Việc thiện tương ứng với tự tánh là *“chỉ w chí thiện”*. Hòa Thượng nói: *“Chí thiện” viên mãn, cái thiện đạt đến cứu cánh viên mãn, không hề có một chút kém khuyết chính là nhất tâm xưng niệm “A Di Đà Phật”. Cách nói này của chúng ta, nếu bạn giới thiệu cho một số người niệm Phật khác thì họ sẽ lắc đầu, không cho là như vậy. Nhưng chúng ta đọc qua nhiều Kinh Luận C, chúng ta thể hội được đây nhất định là chân thật. Nếu không đạt đến cảnh giới này thì bắt đầu dĩ mới cầu đến thứ khác”*.

“Thứ” ở đây chính là Phật vì chúng ta mà chế định ra Giới luật. Thật vậy, nếu chúng ta nhất tâm xưng niệm “A Di Đà Phật”, khởi tu từ nơi tự tánh, nếu trong tâm lúc nào cũng chỉ “A Di Đà Phật” thì không có vọng tưởng, không có sai phạm khởi lên. Khi không niệm Phật thì chúng ta mới nghĩ tưởng lung tung, nghĩ đến cái này, cái nọ. Chúng ta không đạt được nên Phật vì chúng ta mà chế định Giới luật: Đây là sát sanh, đây là trộm cắp, đây là tà dâm, đây là vọng ngữ, đây là uống rượu. Trong tâm chúng ta không niệm Phật thì phải xem mình đang phạm giới nào.

Thật ra người xưa không thọ Giới, không biết đến khái niệm Giới nhưng niệm Phật vẫn thành công vì trong tâm của họ chỉ một câu “A Di Đà Phật” niệm đến cùng, không có vọng tưởng tạp niệm. Người xưa không phải là thành công bình thường mà là thành công trác tuyệt, thành công rất tốt. Nếu chúng ta nói với các cụ khái niệm về Giới thì các cụ không biết đến những ý niệm này.

Cụ Hứa Triết không biết nóng lạnh. Cơ thể của cụ tự điều hòa thân nhiệt mát mẻ. Cụ không biết hướng nào là hướng Đông, không biết hướng nào là hướng Tây. Những kiến thức này chỉ là vọng tưởng. Nếu chúng ta cũng xa lìa vọng tưởng phân biệt chấp trước, trong tâm ta chỉ một câu “A Di Đà Phật” thì

chúng ta “*xứng tánh khởi tu, toàn tu tức tánh*”. Vì không được nên “*bất đắc dĩ cầu kỳ thứ*”, chúng ta không đạt được đến cảnh giới này nên Phật vì chúng ta mà chế định Giới luật. Thật ra, Giới luật cũng là xứng tánh.

Những điều Phật chế định cho chúng ta là không mang đến cho người khác những điều xấu mà chính mình không mong muốn. Không ai muốn bị ăn trộm, bị lừa dối. Chúng ta không muốn bị lừa dối thì Phật dạy chúng ta không lừa dối người khác. Chúng ta không muốn bị tổn hại thì Phật dạy chúng ta đừng làm tổn hại người khác.

Hòa Thượng nói: “*Giới*” là giới luật. “*Luật*” là pháp luật. *Trì giới là tuân thủ pháp luật. Phật vì chúng ta chế định giới luật hoàn toàn không giống thế gian vì mục đích không giống nhau. Mục đích không giống nhau cho nên tiêu chuẩn đương nhiên không giống nhau. Thế gian thì duy trì luân thường, duy trì hòa bình xã hội. Phật pháp chế định ra Giới luật với mục đích mong muốn chúng ta được Định, khai mở trí tuệ, mong muốn chúng ta ra khỏi ba cõi, chứng được đến quả Phật*”. Phật mong muốn tất cả chúng sanh đều đạt đến thành Phật chứ không chỉ mong muốn chúng ta đạt được sự an lạc hoặc quả vị thấp.

Hòa Thượng nói: “*Từ khi Thích Ca Mâu Ni Phật chế định ra Giới luật đến nay, Giới luật của Phật không cần phải tu đính, sửa đổi. Từ đó, hàng đệ tử hoàn toàn tuân thủ vì Giới luật đã tương ứng với tự tánh của tất cả chúng sanh, cho nên Giới luật hoàn toàn đúng. Phật vì chúng ta chế định ra Giới luật vĩnh viễn bất biến, mãi mãi không thay đổi vì Giới luật siêu việt không gian và thời gian*”.

Hòa Thượng nói: “*Giới luật giúp chúng sanh 3000 năm trước được Định, khai trí tuệ. 3000 năm sau, chúng sanh chúng ta hiện tại tuân thủ giới luật vẫn được Định, khai trí tuệ*”. Hai ngàn năm trước, Giới luật này đúng, hai ngàn năm sau vẫn đúng, mãi mãi về sau vẫn đúng. Giới luật này phù hợp với tất cả chúng sanh. Cho nên giới siêu việt không gian và thời gian.

Trong “*Kinh Di Giáo*”, Phật dặn hàng đệ tử: “*Phải lấy Giới làm Thầy, lấy khổ làm Thầy*”. Phải lấy giới luật để chỉ đạo khởi tâm động niệm, hành động tạo tác cho chúng ta. Giới là rào chắn. Chúng sanh phàm tình chúng ta phiền não tập khí sâu nặng. Nếu không có lẽ lối, không có quy phạm, không có Giới thì ngày ngày chúng ta vi phạm, vượt ra ngoài rào chắn. Cho nên Phật dạy chúng ta: “*Lấy Giới làm Thầy, lấy khổ làm Thầy*”. Người thế gian không tuân thủ Giới, ngay cả lúc đang làm việc thiện cũng phạm phải sai lầm vì không có tiêu chuẩn. Chúng ta học Phật thì phải từ nơi tiêu chuẩn này để biết mình có làm đúng tiêu chuẩn không. Tiêu chuẩn là: **Điều gì tương ứng với tự tánh là chân thiện, điều gì trái với tự tánh là ác. Chúng ta không biết tự tánh là thế nào thì chúng ta lấy Giới luật làm tiêu chuẩn. Chúng ta phải xa lìa sát đạo dâm vọng.**

Các trò chơi, hí kịch thế gian đều làm cho người ra sát đạo dâm vọng. Thời đại ngày nay, những gì dẫn người ta đến sát đạo dâm vọng thì được hưởng ứng rất mạnh mẽ. Tôi đã đến thăm một trường cấp hai. Một nhóm học sinh biểu diễn nhảy kiểu hiện đại khiến cho học sinh toàn trường hưởng ứng sôi động. Đây là tăng trưởng dục vọng. Thậm chí không chỉ học sinh cấp hai mà học sinh cấp 1 cũng bị ảnh hưởng. Thật ra thế gian có rất nhiều sai trái, làm những việc không tương ứng với tự tánh, không tương ứng với quy chuẩn của nhà Phật nhưng họ không biết. Thậm chí nhiều người học Phật mà cũng không biết tiêu chuẩn. Điều này thật đáng thương!

“*Xưng tánh*” là Chân thành, Thanh Tịnh, Bình Đẳng, Chánh Giác, Từ Bi. Nếu không biết “*xưng tánh*” thì chúng ta cứ nhìn vào giới luật mà Phật đã chế định. Chúng ta phải xa lìa sát sanh, trộm cắp, vọng ngữ, tà tâm, uống rượu. Trong Năm Giới, chỉ cần phạm một giới thì chúng ta phạm luôn các giới khác. Ví dụ có người thấy một chai rượu của người ta, tưởng là nước nên đã uống hết rồi say xin. Lúc say rượu, anh ta thấy gà thì bắt gà giết gà, thấy con gái nhà người ta thì khởi ý dâm. Khi người ta hỏi thì anh ta nói dối, không nhận. Vậy là anh ta đã phạm tất cả các giới sát sanh, trộm cắp, vọng ngữ, tà tâm, uống rượu.

Hòa Thượng nói: “*Nếu chúng ta nhất tâm xưng niệm “A Di Đà Phật” thì đó là chí thiện*”. Hàng ngày, chúng ta không thể miên mật niệm Phật. Phật hiệu gián đoạn thì trong đời nhân xử thế tiếp vật, chúng ta sẽ khởi lên tập khí. Bên ngoài có một hàng rào sắt là Năm Giới, Mười Thiện. Nếu vượt ra ngoài tâm thì bên ngoài vẫn có rào cản để ngăn chặn chúng ta, nếu không thì chúng ta dễ dàng phạm Giới

Người học Phật chúng ta phải sáng suốt để nhận biết. Nếu họ giúp chúng ta tăng trưởng tham vọng thì không phải là Phật. Nếu họ giúp chúng ta tham thì chắc chắn họ đang tham. Nếu chúng ta làm những việc liên quan đến “*sát, đạo, dâm, vọng*” mà họ không cực lực ngăn cản chúng ta thì họ cũng đang “*sát, đạo, dâm, vọng*”. “*Đệ Tử Quy*” dạy: “*Lỗi không ngăn, đôi bên sai*”. Thánh Hiền dạy chúng ta phải cực lực khuyên dạy người, nếu không thể khuyên dạy thì tuyệt giao.

Người xưa dạy: “*Người phi nghĩa bất giao, vật phi nghĩa bất thủ*”. Đó là tiêu chuẩn. Nếu chúng ta xa rời những tiêu chuẩn này thì chúng ta không tu học gì cả, không học Phật gì cả. Ngày nay, nhiều người học Phật mà không có tiêu chuẩn. Họ cứ cho rằng cái này là tốt, cái kia là tốt. Tốt phải “*xưng tánh*”, phải có tiêu chuẩn của tốt, phải tương ứng với những tiêu chuẩn mà Phật đã chế định. Hòa Thượng nói: “*Việc thiện phải xưng tánh, tương ứng với tự tánh mới là chân thiện*”. Tự tánh là Chân Thành, Thanh Tịnh, Bình Đẳng, Chánh Giác, Từ Bi.

Đây là những tiêu chuẩn mà Hòa Thượng nói cho chúng ta biết. Chúng ta phải biết tiêu chuẩn này! Chúng ta gặp bạn lành thì nương cậy, gặp thầy tà thì lánh xa. Chúng ta không lấy tiêu chuẩn này để

đi dò la, soi mói người khác. Những gì không tương ứng với tính đức thì chúng ta không kính trọng, không tán thán. Người làm đúng tiêu chuẩn, tương ứng với tính đức thì chúng ta kính trọng, gần gũi, tán thán. Bồ Tát Phổ Hiền dạy chúng ta: “**Nhất giả lễ kính chư Phật, nhị giả xưng tán Như Lai**”.

Người học Phật ngày này không có tiêu chuẩn. Nếu vượt ngoài tiêu chuẩn của Giới luật thì không còn gì để nói. Người thế gian thường tình cũng không “*sát, đạo, dâm, vọng*”. Người học Phật mà tùy tiện phạm Giới thì chúng ta học cái gì?

Bài học hôm nay, Hòa Thượng nói: “**Gới giúp chúng ta được Định, khai trí tuệ**”. Người học Phật chân chính phải biết đem Giới trở thành Tánh Giới, trở thành Giới Thể của mình. Giới không ở trên hình thức, không ở trên văn tự mà Giới phải xuất phát từ nơi tự tánh của chúng ta. Khi tâm ta vừa xuất hiện sai phạm thì chúng ta phải nhận ra ngay: Đây là sát sanh, đây là trộm cắp, đây là tà dâm, đây là vọng ngữ, đây là uống rượu.

Người thế gian ngày nay rất nhiều người phạm phải “*sát, đạo, dâm, vọng*”. Người sát sanh, trộm cắp, tà dâm, vọng ngữ rất đông. Người ta ngày ngày làm, ngày ngày tạo nghiệp mà không nhận ra. Đến lúc nghiệp đã đầy, nhân quả đến thì muốn cứu chữa cũng không kịp.

Bài học hôm nay, chúng ta cần ghi nhớ 3 điều mấu chốt mà Hòa Thượng dạy.

1. Việc thiện phải tương ứng với tự tánh. Tự tánh chính là Chân Thành, Thanh Tịnh, Bình Đẳng, Chánh Giác, Từ Bi.
2. Vượt ra ngoài tự tánh là vượt rào của Giới luật. Chúng ta không được vượt ra ngoài quy chuẩn, quy phạm mà Phật đã chế định.
3. Không thị phi nhân ngã, không phải quấy tốt xấu, chỉ một câu “**A Di Đà Phật**” niệm đến cùng. Đây là thiện trong tất cả các thiện, là chí thiện viên mãn.

Trước đây, gia đình tôi đã từng ở một vài tháng với một cụ bà không rời câu “**A Di Đà Phật**”. Dù ai hỏi bất cứ câu gì thì cụ cũng chỉ trả lời duy nhất một câu “**A Di Đà Phật**”, không nói lời thứ hai. Người có tâm cảnh như vậy công phu rất cao.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỉ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!